

Tóth Réka Ágnes

**kávé**

A recsegős fapadlón állt,  
két bögre volt a kezében.  
Kávézni csak azzal lehet ilyenkor,  
akivel előtte együtt alszol.  
De te mindent összekavarsz, spórolsz  
és kihagysz pár lényeges lépést.  
Ez az a reggel, ami a távolságról szól,  
ezzel a valószínűtlenül párás jelenettel.  
A tó mellett az út egy kisebb tóhoz visz.  
Tehenek, fák, fákból rozsdálló szög.  
A fűvön tekergő nyárvégi slag,  
kezedből tárgyakat szül a kavargó köd.

**mész**

ragályos és konok magányban  
felperzselve és megégetve tompa  
csillagokat szórok szét a gangról  
hamut kenek a vállcsontomra  
ne mondja meg nekem senki  
ne sűgjon ne segítsen  
lépteim majd visszazárom  
bekerítem a téli szélben  
hogy fagyjanak meg egyesével  
ragadjanak csúszós sárba  
folyjanak bele repedésbe  
szikkadjanak rá a kádra  
beszélni sem tudok veled  
számból egyre peregnek a szavak  
üres buborékokban pattannak szét  
mint hidegben a mészfalak

**Tóth Réka Ágnes** 1987, Győr. Jelenleg Budapesten él. Esztétikát, spanyolt és színháztudományt tanult, jelenleg a Színház- és Filmművészeti Egyetem doktorandusz hallgatója.